

at man i det andet Thing har taget sig det lidt for let med disse Forordninger, og jeg troer derfor, at der kan være Anledning for dette Thing til at gjøre nogle Forandringer i det foreliggende Lovforslag.

Tfcherning: Jeg troer det ærede Medlem, som satte sig, har havt fuldkommen Ret. Der er vist megen Anledning til at gjøre adskillige Forandringer i dette „hygieiniske“ Lovforslag. Jeg skal tage mig den Frihed at henlede Opmærksomheden paa forskellige Paragrapher, som efter min Mening indeholde saadanne unconstitutionelle Grundsetninger, at vi alene af den Grund ikke kunne lade dem blive i Forslaget; der er imidlertid ogsaa andre Grunde, som kunne lede os til at ønske betydelige Forandringer i Forslaget. Jeg skal først henlede Opmærksomheden paa § 8. Der tales i de foregaaende Paragrapher om Vedtægter, som skulle blive til ved Sundhedscommissionens og Magistratens gjensidige Forhandling, kort sagt ad forskellige Sideveje, som ligge udenfor den almindelige Lovgivningsmagt — og nu skulle vi see, hvad § 8 gjør disse Vedtægter til; § 8 siger: „Disse Vedtægter skulle for den Tid, nærværende Lov gjælder, have Lovskraft“. Her er jo altsaa det Mærkværdige, at vi ved denne Lov indføre en ny Lovgivningsmagt. Hidtil kom kun Bestemmelser til at faae Lovskraft derved, at de vare beslattede af Kongen og Rigsdagen i Fællesskab, men nu kunne her, aldeles uden Rigsdagens Medvirkning, og uden at man strengt kan kontrollere, om disse Vedtægter staae i et ganske nøie Sammenhæng med Loven, komme Vedtægter frem, som kunne forandres, udvides eller indsnævers, uden at Rigsdagen bliver kaldet til at dømme derom, og saalænge denne Lov bestaaer, som vi nu behandle her, have disse Vedtægter Lovskraft, den samme Lovskraft, som om de vare vedtagne af Kongen og Rigsdagen i Forening. Saadanne Vedtægter kunde faae Gyldighed som kongelige Forordninger. Der er en lovgivende Myndighed foruden den, der bestaaer af Kongen og Rigsdagen i Forening, men den er af en mere indskrænket Natur — vi vide jo, hvorledes Domstolene befinde sig ligeoverfor den — og det er de kongelige Forordninger og de pro-

visoriske Love. De provisoriske Love have fuld Lovskraft, indtil Rigsdagen kommer sammen; de kongelige Forordninger kun forsaavidt, at de ere i Overensstemmelse med de bestaaende Love, men som administrativ Lovgivning have de fuldkommen Lovskraft ligeoverfor alle Statens Embedsmænd. En saadan Lovskraft kan man ogsaa giye disse reglementariske Bestemmelser under Ministeriets Ansvarlighed, men man kan ikke skabe Love paa anden Maade end igjennem Lovgivningsmyndigheden og tage Ansvarligheden bort; thi ligeoverfor disse Love, som der her er Tale om, og som ikke ere bleyne til paa lovlig Maade, er der ingen Ansvarlighed. Ministerens Ansvarlighed er forsvunden, thi han viger tilbage for Vedtægten, og siger: Den har Lovskraft, og jeg, tilligemed alle Autoriteter, maae bøde os derfor. Om Paragraphen endogsaa blot kan misforstaaes paa denne Maade, er dette allerede, synes mig, et Beviis imod den. Vi komme nu til § 9, der i Almindelighed angiver, hvad Sundhedscommissionerne og Sundhedsdirectionerne ere berettigede til. Der staaer i § 9: „Sundhedscommissionerne og Sundhedsdirectionerne ere berettigede til, ved et eller flere af deres Medlemmer, at anstille de Undersøgelser af Huse og Grunde, saavel offentlige som private, og øvrige locale Forhold, som til Overholdelse af Sundhedspolitiklovene findes nødvendige“. Men under Sundhedspolitiklovene henhøre de omhandlede Vedtægter, som kunne være tagne under ganske local, under meget stedlig Indflydelse, ja, maafee under Indflydelse af en eller anden i det Dødblik fanatiseret Mand, og disse Love, som ere bleyne til paa denne Maade, skulle berettigede Folk til, saaledes som her bestemmes, at trænge sig ind i private Mænds Forhold; det er for Meget forlangt, det er for Meget givet af den lovgivende Magt. Lad Administrationen igjennem sin Politimyndighed gjøre Sligt, hvor den finder det fornødent, men lad den svare derfor. Lad Loven nøie bestemme de Regler, hvorefter Sligt skal stee, lad disse Bestemmelser være indgribende, om det behøves, men lad os ikke lade smaa stedlige Lovgivningsmagter kunne fremkalde Handlinger af den her omhandlede Art. Der kan blive en Fugtighed sjaagt